

**Divendres 8 de juny** / 19 i 22 hores  
**Diumenge 10 de juny** / 19 hores  
**Centre Cultural de Granollers**

2018

Sessió en col·laboració amb Alliance Française



## C'est la vie

d'Olivier Nakache i Eric Toledano  
Versió original en francès subtitulada

### Fitxa tècnica

Guió i direcció: Olivier Nakache i Eric Toledano / Música: Avishai Cohen / Fotografia: David Chizallet / País: França / Any: 2017 / Durada: 115 minuts

### Fitxa artística

Jean-Pierre Bacri, Vincent Macaigne, Kévin Azaïs, Eye Haidara, Suzanne Clément, Gilles Lellouche, Judith Chemla, Jean-Paul Rouve, Benjamin Lavernhe

**SINOPSI.** En Pierre i l'Helena es casen en un castell francès del segle XVII i, perquè la nit sigui màgica, reben l'ajuda d'en Max, el cap de càtering, en James, el DJ, i en Guy, el fotògraf professional. Però les coses no surten com esperaven.

**ELS DIRECTORS.** Olivier Nakache (Suresnes, 1973) i Eric Toledano (París, 1971), Després del seu èxit televisiu i tres pel·lícules amb desigual resultat, *Intocable* (2011) va explotar. Va ser un fenomen mundial, que va superar els 400 milions d'euros de taquilla després de costar-ne només 9,5 milions. Mai una comèdia europea havia arribat tan lluny. El seu gir a un cinema més social, *Samba* (2014), no va ser tan ben rebut i ara Nakache i Toledano han retornat al seu estil: a la *feel good movie* amb bons actors i a un cinema popular fet amb afecte i mitjans. En aquest sentit trobem *C'est la vie*, una comèdia que ha estat vista per més de 3 milions de persones a França.

### ENTREVISTA AMB ELS DIRECTORS

#### Com va sorgir la idea de *C'est la vie*?

**Éric Toledano:** Aquesta pel·lícula neix en el context bastant fatigós de 2015. Olivier i jo estàvem potser una mica tristos i es va fer sentir la necessitat d'anar cap a alguna cosa més festiva. El repte era riure, passar-ho bé alhora que descrivíem les peculiaritats de la societat en què vivim. I aquest desig neix conjuntament amb el d'oferir el paper principal a Jean-Pierre Bacri...

**Olivier Nakache:** De manera més anecdòtica, també he de dir que la idea d'una pel·lícula s'origina sovint en el rodatge de la precedent, ja que l'emulació fa emergir idees. Doncs bé, la primera escena de *Samba* transcorria en un casament: un llarg pla seqüència ens va portar de la sala a estar entre bastidors. Era un bon compendi del que desitjàvem fer.

#### Per escriure, ho fan sempre de la mateixa manera?

**Nakache:** En general, sí. Primerament, durant dotze o divuit mesos vam investigar sobre el tema escollit. Per a aques-

ta pel·lícula, hem ajuntat els nostres records, ja que en una època de vaques magres, per tal de finançar els nostres curtmetratges, Éric i jo vam treballar junts, en un gran nombre d'ocasions, en l'àmbit de les festes, entre les quals vam fer de cambriers als casaments. Hem viscut, doncs, entre bastidors, sentit la pressió d'aquest ofici i recollit moltes anècdotes sobre la qüestió. Però en el curs de l'escriptura, vam voler submergir-nos en les brigades de cambriers actuals, amb l'objectiu de veure com treballa a l'ombra tota aquesta gent per aconseguir que els esdeveniments siguin extraordinaris. Va ser en el curs d'aquestes aventures que vam començar a dibuixar els nostres personatges.

**Toledano:** La majoria de les vegades posàvem totes les nostres idees sobre la taula, les traslladàvem a un tauler i després les organitzàvem en seqüències que ens repartíem per escriure-les. Donat que els nostres dos ordinadors estaven cara a cara i que cada un de nosaltres era el primer espectador de l'altre, ens enviàvem mútuament l'escrit per comprovar-lo immediatament. Però aquesta vegada era una cosa atípica, ja que s'havia incorporat una tercera persona: en Jean-Pierre Bacri. Com que era guionista, va proposar-nos els seus serveis ràpidament. Gaudim del privilegi de disposar de la nostra opinió sobre les diferents versions del guió, de provar les escenes i les rèpliques amb ell tan aviat com s'escriu.

**Nakache:** I a més, si ho pensem bé, Bacri està en el nucli de tot el que es vol al cinema: resulta tan creïble en les pel·lícules d'autor com en les comèdies més populars, com Didier, el meu fidel amic. Té cura de la seva singularitat i quan accepta un projecte l'assumeix íntegrament. És tot un personatge de qui ens encanta la seva manera de funcionar. Hem tingut el privilegi de dirigir grans actors com Gérard Depardieu (*Je préfère qu'on resti amis*), François Cluzet (*Intocable*) i ell mateix.

**Per quin motiu somiaven dirigir en Jean-Pierre Bacri?**

**Toledano:** Senzillament perquè per a nosaltres es tracta d'un dels més grans actors francesos! Sempre ens ha impressionat per la precisió de la seva interpretació, el seu ritme i la seva manera de donar la rèplica. Amb ell, no hi ha sinó precisió. Recordo una escena en la qual parlava per telèfon; era fascinant la credibilitat que tenia. Els altres actors el miraven anhelants per aprendre d'ell. Per cert, mai hi ha hagut tants actors darrere el monitor com quan Jean-Pierre actuava.

**Nakache:** I a més, si ho pensem bé, Bacri està en el nucli de tot el que es vol al cinema: resulta tan creïble en les pel·lícules d'autor com en les comèdies més populars, com Didier, el meu fidel amic. Té cura de la seva singularitat i quan accepta un projecte l'assumeix íntegrament. És tot un personatge de qui ens encanta la seva manera de funcionar. Hem tingut el privilegi de dirigir grans actors com Gérard Depardieu (*Je préfère qu'on resti amis*), François Cluzet (*Intocable*) i ell mateix.

**CRÍTICA**

Georges Wolinski, un dels dibuixants assassinats en l'atemptat de Charlie Hebdo, deia que "l'humor és el camí més curt entre dues persones". Amb aquesta idea al cap, Olivier Nakache i Erik Toledano construeixen la seva nova pel·lícula. Després de l'èxit d'*Intocable*, els directors segueixen amb el seu estil de cinema popular i presenten una comèdia "terapèutica" amb l'única intenció, segons Nakache, de fer riure l'espectador. La pel·lícula, estrenada a França amb el títol de *Le sens de la fête*, es va gestar durant els moments difícils viscuts després dels atemptats gihadistes de París. "Necessitàvem fer alguna cosa per intentar fer pujar la moral de la societat francesa" —explica Nakache. "Vam plorar junts i teníem ganes de riure junts, així que vam construir la pel·lícula amb aquesta filosofia, perquè l'humor és com una mena d'escut en què ens podem resguardar i ens permet parlar de coses molt greus, sense que la gent plori". *C'est la vie* gira al voltant d'un casament de luxe, però aquesta vegada el cinema il·lumina "el que sempre està a l'ombra". Es refereix als "treballadors, un grup de gent que no tenen res a veure els uns amb els altres i que porten el caos a l'organització dels casaments", explica Nakache. L'empresa que gestiona la boda és d'en Max, un home cansat de la seva feina, interpretat per Jean-Pierre Bacri.

**El rerefons social del film.** Tot i ser una pel·lícula amb l'objectiu descarat de fer riure, els directors no abandonen el rerefons social habitual del seu cinema. *C'est la vie* divideix els personatges del film en funció de la seva classe social. La classe proletària estaria representada "pel gendarme que treballa al casament per guanyar-se la vida, la gent cremada de la feina i la gent que no té contracte", diu Nakache. La classe amb més poder adquisitiu queda personificada en el personatge del nuvi, un home "detestable", segons Nakache. El director veu *C'est la vie* com "una fotografia" de la societat francesa: "Nosaltres reivindiquem aquesta França mestissa, que és la França on hem crescut". Al mateix temps, la pel·lícula introdueix una altra qüestió interessant: el llenguatge. "Tenim molts mitjans per comunicar-nos i estem sempre al cas de tot, però cada vegada estem més sols. I ja no ens comuniquem", explica Nakache. "Es pot veure en el professor de francès que corregeix les faltes tota l'estona, el corrector ortogràfic del mòbil que diu ximpleries o els personatges de Sri Lanka que no s'entenen amb els altres convidats". Toledano i Nakache practiquen un cinema que sap connectar amb el públic, tal com demostra l'èxit aclaparador d'*Intocable*, i no només a França. El seu següent projecte és una pel·lícula sobre dues associacions de París que treballen amb nens autistes. Volen mostrar casos molt durs. Com tractaran el tema aquesta vegada? Amb humor, és clar. "No sabem fer-ho d'una altra manera", conclou Nakache. *Èlia Murgou / Ara.cat*

## PROPERES SESSIONS

**15 i 17 de juny: Miss Sloane** (2016), de John Madden

**Recordant... Anne Wiazemsky: 12 de juny / 20 h: Au hasard Balthazar** (1966), de Robert Bresson

**Recordant... Harry Dean Stanton: 19 de juny / 20 h: The Straight Story** (Una història verdadera, 1999), de David Lynch



**Associació Cultural** Granollers

Roger de Flor, 33, 2n 2a  
08401 Granollers  
T 93 861 55 98  
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat  
@ACGranollers  
AC Granollers  
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB



Ajuntament de Granollers



Centre Cultural de Granollers